

SOFI KINSELA

*Kupoholičarka
spasava
stvar*

Prevela
Aleksandra Čabraja

■ Laguna ■

Naslov originala

Sophie Kinsella

SHOPAHOLIC TO THE RESCUE

Copyright © Sophie Kinsella 2015

Translation copyright © 2016 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Lindi Evans,
s ljubavlju i zahvalnošću*

Od: dsmeath@locostinternet.com

Za: Brendon, Rebeka

Predmet: Molba

Draga gospođo Brendon,

Prošlo je dosta vremena otkad se nismo videli. Nadam se da ste vi i vaša porodica dobro.

Što se mene tiče, uživam u penziji, ali se često s vedrinom prisećam doživljaja iz svog radnog veka u banci *Endvič*. Stoga sam odlučio da se pozabavim pisanjem „autobiografije“ ili „memoara“, pod radnim naslovom *Dobri i loši dugovi: usponi i padovi strpljivog (i ne tako strpljivog) menadžera banke u Fulamu*.

Napisao sam već dva poglavlja, koja su odlično primljena među članovima mog lokalnog baštenskog kluba; nekoliko prisutnih je čak izrazilo mišljenje: „To bi trebalo prikazati na televiziji!“ Pa, šta reći!

Mogao bih reći, gospođo Brendon, da ste oduvek bili jedna od mojih „najživopisnijih“ mušterija i da ste imali „jedinствен“ pristup svojim finansijama. (Iskreno se nadam i verujem da ste s vremenom sazreli i promenili navike.) Mnogo puta smo se sukobljavali, ali verujem da smo u vreme mog odlaska u penziju dostigli izvesni „*entente cordiale*“?

Stoga sam se zapitao da li bih mogao da vas intervjuišem za svoju knjigu u terminu koji bi vam odgovarao? Sa zadovoljstvom očekujem vaš odgovor.

Srdačan pozdrav,

Derek Smid
Direktor (u penziji)

Od: dsmeath@locostinternet.com

Za: Brendon, Rebeka

Predmet: Re: Re: Molba

Draga gospođo Brendon,

Veoma sam razočaran. Obratio sam vam se s lepim nameram, kao kolega ili čak, usuđujem se da kažem, prijatelj. Nadao sam se da ćete me prihvatiti kao „takvog“.

Ako ne želite da vas intervjuišem za svoje „memoare“, to je vaš izbor. Međutim, žao mi je što ste osetili potrebu da izmislite tako neverovatnu laž. Ta smešna, složena priča o tome kako „putujete u Las Vegas jureći za svojim ocem“, da biste „razotkrili neku tajnu“ i sprečili „da sirotom Tarkiju isperu mozak“, svakako je izmišljena.

Koliko sam puta, gospođo Brendon, od vas dobijao poruke u kojima ste tvrdili da ste „slomili nogu“, da ste „oboleli od žlezdane groznice“ ili da je vaš (izmišljeni) pas uginuo? Nadao sam se da ste, kao odrasla udata žena i majka, možda ipak malo sazreli. Međutim, duboko sam se razočarao.

Srdačan pozdrav,

Derek Smid

Od: dsmeath@locostinternet.com

Za: Brendon, Rebeka

Predmet: Re: Re: Re: Re: Molba

Draga gospođo Brendon,

Malo je reći da me je vaš prošli mejl zaprepastio. Mnogo vam hvala za fotografije.

Vidim da zaista stojite na ivici pustinje. Vidim kamion-prikolicu koji pokazujete kao i fotografiju mape Kalifornije. Takođe, na jednoj slici vidim i vašu prijateljicu ledi Klit-Stjuart, mada ne bih mogao da kažem da li je „po njenom izbezumljenom izrazu lica sasvim očigledno da joj je muž nestao“.

Smem li vas zamoliti da mi razjasnite: nestali su vaš otac i muž vaše prijateljice? Obojica odjednom?

Srdačan pozdrav,

Derek Smid

Od: dsmeath@locostinternet.com

Za: Brendon, Rebeka

Predmet: Re: Re: Re: Re: Re: Re: Molba

Draga gospođo Brendon,

Gospode bože, kakva priča! Ako smem da kažem, vaš mejl je bio pomalo konfuzan – jesam li dobro razumeo?

- Vaš otac je došao u Los Anđeles da vas poseti jer je saznao neke novosti u vezi sa svojim starim drugom Brentom, kojeg godinama nije video.
- Potom je nestao, ostavivši samo poruku u kojoj je napisao da „treba nešto da ispravi“.
- Zatražio je pomoć lorda Klit-Stjuarta („Tarkija“), koji je u poslednje vreme imao problema i sada je „ranjiv“.
- Takođe je sa sobom poveo i momka pod imenom „Brajs“ (U Kaliforniji zaista ima čudnih imena.)
- Vi ste sada krenuli za tom trojicom ka Las Vegasu, plašeći se da je taj Brajs neki razbojnik koji možda želi da iskamči novac od lorda Klit-Sjuarta.

Što se tiče odgovora na vaša pitanja, plašim se da nemam nikakvih „zaslepljujućih uvida“ zahvaljujući kojima bih mogao da vam pomognem; niti mi se išta slično dešavalo dok sam radio u banci. Mada smo jednom zaista imali pomalo „sumnjivog“ klijenta, koji je pokušao da položi u banku kesu za otpad punu novčanica od 20 £, na šta sam odmah obavestio

nadležne. Budite sigurni da ću tu „priču“ uvrstiti u svoju knjigu!

Želim vam uspeh u pronalaženju nestale trojice i ako mogu na bilo koji način da vam pomognem, molim vas, nemojte se ustručavati da mi se obratite.

Srdačan pozdrav,

Derek Smid

PRVO POGLAVLJE

„Dobro“, kaže mirno Luk. „Ne paniči.“

Ne paniči? *Luk* kaže „Ne paniči“? Ne. Neeee. To nikako ne valja. Moj muž nikad ne govori „Ne paniči“. Ako on kaže „Ne paniči“, onda zapravo misli: Imaš mnogo razloga da paničiš.

Bože, sad sam se *ja* uspaničila.

Rotirajuća svetla blešte i još uvek se čuje zvuk policijske sirene. Kroz glavu mi prolaze samo izbezumljene i nasumične misli, kao što su: „Da li lisice na rukama bole?“, i „Koga mogu da pozovem telefonom iz zatvora?“, i „Jesu li *sva* zatvorska odela narandžasta?“

Jedan policajac ide ka našem iznajmljenom kamionu-prikolici *Class C 26-foot motorhome*. (Plave karirane zavesice, tapacirani cvetni nameštaj, „šest kreveta“, mada je reč „krevet“ preterana, bolje bi bilo reći „šest tankih dušeka na šest drvenih dasaka.“) To je jedan od onih američkih kul policajaca preplanulog tena i s neprozirnim naočarima za sunce poput ogledala i izgleda veoma zastrašujuće. Srce mi

bubnja i nesvesno pogledom tražim mesto gde bih mogla da se sakrijem.

Dobro, možda malo preterujem. Policajci su mi oduvek izazivali nervozu, još otkad sam u petoj godini krišom iznela šest pari cipelica za lutke iz *Hemliza*, i kada mi je prišao policajac i zagrmeo: „Šta to imaš, mlada damo?“, a ja umalo iskočila iz kože od straha. Ispostavilo se da se samo divio mom helijumskom balonu.

(Cipelice smo im posle poslali u koverti s blisterima kada su ih mama i tata pronašli, uz izvinjenje koje sam sama napisala. A onda su nam iz *Hemliza* veoma uljudno odgovorili: „Ne brinite.“ Mislim da sam tada prvi put shvatila da je pisanje pisma zapravo veoma dobar način da se izvučeš iz nezgodne situacije.)

„Luk!“, mrmljam uspaničeno. „Brzo! Treba li da ih podmitimo! Koliko imamo keša?“

„Beki“, odgovara strpljivo Luk. „Rekoh ti, ne paniči. Sigurno imaju neki razuman razlog zašto su nas zaustavili.“

„Treba li da izađemo?“, pita Suz.

„Ja mislim da je bolje da ostanemo u autu“, kaže Dženis napeto. „Treba da se ponašamo sasvim normalno, kao da nemamo šta da krijemo.“

„*Nemamo* šta da krijemo“, kaže iznervirano Ališa. „Svi se opustite.“

„Imaju pištolje!“, kaže izbezumljeno mama, vireći kroz prozor. „Pištolji, Dženis!“

„Džejn, molim vas, smirite se!“, kaže Luk. „Idem da razgovaram s njima.“

On izlazi iz prikolice dok se mi ostali usplahireno zглеdamo. Putujem sa svojom najboljom drugaricom Suz, svojom daleko *najgorom* drugaricom Ališom, svojom ćerkom Mini, mamom i *njenom* najboljom drugaricom Dženis. Zaputili

smo se iz El-Eja u Las Vegas i već smo se svadali oko klime, rasporeda sedenja kao i pitanja sme li Dženis da pušta kelt-sku muziku da bi smirila živce. (Odgovor: ne. Pet glasova prema jedan.) Ovo putovanje je već pomalo napeto, a kre-nuli smo tek pre dva sata. A sad još i ovo.

Gledam kako policajac prilazi Luku i nešto mu govori.

„Kuca!“, kaže Mini, pokazujući kroz prozor. „Velika, veli-ka, *velika* kuca.“

Luku prilazi i drugi policajac, koji vodi policijskog psa opasnog izgleda. To je nemački ovčar koji njuška Luku oko nogu. Zatim odjednom pogleda u prikolicu i zalaje.

„O bože!“, krikne očajnički Dženis. „Znala sam! Ovi su iz odeljenja za narkotike! Nanjušiće me!“

„*Molim?*“ Okrenem se i izbećim u nju. Dženis je sredo-večna gospođa koja voli da aranžira cveće i šminka svoje prijateljice drečavim bojama kajsije. Kako to misli, „nanju-šiće je“?

„Izvinite, žao mi je što ovo moram da vam kažem, svima...“ Ona teatralno guta knedle. „Ali imam kod sebe zabranjene supstance.“

Nekoliko trenutaka niko se ne miče s mesta. Moj mozak odbija da poveže ta dva pojma. Zabranjene supstance? Dženis?

„*Droge?*“, uzvikuje mama. „Dženis, o čemu pričaš?“

„Za lakše prilagođavanje na vremensku razliku“, jadiku-je Dženis. „Doktor nije hteo da mi pomogne. Morala sam da potražim nešto na internetu. Anabela iz bridž-kluba mi je rekla za taj sajt, ali tamo je pisalo: 'Upotreba je možda zabranjena u nekim zemljama.' A sada će ih taj pas nanjuši-ti i odvešće nas na ispitivanje...“

Ona začuti čuvši mahnito lajanje. Moram da priznam da se policijski pas baš nameračio na prikolicu. Zateže povodac i laje, a policajac ga iznervirano gleda.

„Kupili ste *zabranjene tablete*?“, prasne Suz. „Zašto ste to uradili?“

„Dženis, sve ćeš nam pokvariti!“, kaže mama usplahireno. „Kako si mogla da doneseš drogu klase A u Ameriku?“*

„Sigurna sam da nije baš iz klase A“, kažem, ali mama i Dženis su tako uspaničene da me i ne slušaju.

„Otarasi ih se!“, krešti mama. „Odmah!“

„Evo ih.“ Dženis iz torbe drhtavim rukama vadi dva bela paketića. „Nikad ih ne bih ponela da sam znala...“

„Pa, šta ćemo sad s njima?“, pita mama.

„Svi ćemo progutati po jednu tablu“, kaže Dženis, žurno ih vadeći iz kutija. „Jedino to možemo.“

„Jeste li *poludeli*?“, odvrća besno Suz. „Neću da gutam zabranjene tablete kupljene preko interneta!“

„Dženis, moraš da ih se rešiš“, kaže mama. „Izađi i razbacaj ih pored puta. Ja ću odvlačiti pažnju policajcima. Ne, svi ćemo odvlačiti pažnju policajcima. Svi izađite iz prikolice. Odmah!“

„Policajci će primetiti!“, zakuka Dženis.

„Ne, policajci neće primetiti“, odgovara odlučno mama. „Čuješ li me, Dženis? Policajci *neće* primetiti. Neće ako to uradiš brzo.“

Ona otvara vrata auta i svi izlazimo napolje, na vrelinu. Parkirali smo se pored auto-puta sa čije se obe strane, dokle god seže pogled, prostire krševita pustinja s retkim rastinjem.

„*Hajde!*“, drekne mama na Dženis.

Dok Dženis grabi po prašnjavom tlu, mama prilazi policajcima, zajedno sa Suz i Ališom.

---

* Prema Zakonu o zloupotrebi droga iz 1971, droge se u Britaniji dele u tri klase – A, B i C. Droge iz klase A su najopasnije i vezane su za najteže zakonske kazne. (Prim. prev.)

„Džejn!“, vikne Luk, iznenađen što je vidi. „Niste morali da izlazite.“ On mi dobacuje pogled koji kaže: *Šta-to-radite-dodavola?*, a ja bespomoćno slegnem ramenima.

„Dobro jutro, naredniče“, obraća se mama prvom policajcu. „Sigurna sam da vam je moj zet objasnio o čemu je reč. Moj muž je nestao u nepoznatom pravcu; otišao je u tajnu misiju koja je pitanje života i smrti.“

„Nismo baš *sigurni* da je to pitanje života i smrti“, osećam potrebu da objasnim.

Verujem da mami skoči pritisak kad god upotrebi frazu „pitanje života i smrti“. Pokušavam da je umirim, ali nisam sigurna da ona želi da se smiri.

„On je u društvu lorda Klit-Stjuarta“, nastavlja mama, „a ovo je ledi Klit-Stjuart. Oni žive u Lederbi holu, jednoj od najlepših kuća u Engleskoj“, dodaje ona ponosno.

„To nema nikakve veze!“, kaže Suz.

Policajac skida naočare za sunce i zagleda se u Suz.

„Kao u *Dauntonskoj opatiji*? Moja žena je luda za tom serijom.“

„Oh, Lederbi je *mnogo* lepši od Dauntona“, kaže mama. „Trebalo bi da ga posetite.“

Krajičkom oka primećujem Dženis koja stoji u pustinji u svom plavozelenom cvetom kostimu i mahnito razbacuje pilule iza jednog ogromnog kaktusa. Teško da bi mogla biti uočljivija. Ali srećom, policajac gleda u mamu, koja im sad priča o tatinoj poruci.

„Ostavio ju je na jastuku!“, kaže ona ogorčeno. „’Kraće putovanje’, rekao je. Koji to oženjen čovek tek tako jednog jutra ustane iz kreveta i ode na ’kraće putovanje?’“

„Gospodo.“ Luk pokušava da dođe do reči. „Hvala vam što ste me opomenuli za stop-svetlo. Možda bismo sad mogli da nastavimo putovanje?“

Nekoliko trenutaka vlada tišina dok se policajci ozbiljno zgedaju.

„Ne paniči“, kaže Mini, dižući pogled sa Brbljivice, omiljene lutke kojom se upravo igrala. Široko se osmehuje jednom policajcu. „Ne paniči.“

„Naravno.“ On joj uzvraća osmehom. „Slatko dete. Kako se zoveš, dušo?“

„Policija neće primetiti“, odgovara Mini nemarno, i odjednom zavlada napeta tišina. Stomak mi se grči i ne usuđujem se da pogledam u Suz.

U međuvremenu, policajčev osmeh se zaledio. „Izvini, šta si to rekla?“, pita on Mini. „Šta neće primetiti, dušo?“

„Ništa!“, zakreštim. „Gledali smo televiziju, znate kakva su deca...“

„Eto!“ Dženis zadihana staje kraj mene. „Gotovo. Dobar dan, gospodo policajci, možemo li da vam pomognemo?“

Dvojica policajaca zbunjeno gledaju kako se još jedna osoba pridružuje našoj grupi.

„Gospodo, gde ste vi bili?“, pita je jedan od njih.

„Bila sam iza kaktusa. Zov prirode“, dodaje Dženis, očigledno ponosna što je spremila tako dobar odgovor.

„Zar u prikolici nemate nusprostorije?“, pita svetlokoši policajac.

„Oh“, kaže zbunjeno Dženis. „O, bože. Valjda imamo.“ Njeno samopouzdanje se topi, a oči joj uspaničeno šaraju. „Bože moj. Hm... pa... zapravo... htela sam da se prošetam.“

Tamnokosi policajac prekrsti ruke. „Da se prošetate? Da se prošetate iza kaktusa?“

„Policija neće primetiti“, kaže Mini poverljivo Dženis, koja poskoči kao oparena mačka.

„Mini! Bože dragi! Šta neće primetiti? Ha, ha, ha!“

„Zar ne možete da *ućutkate* to dete?“, sikće prigušeno Ališa.

„Htela sam malo da prošetam u prirodi“, dodaje Dženis neubedljivo. „Divila sam se kaktusima. Imaju divne... hm... bodlje.“

„Divne bodlje?“ Je li to najbolje što može da smisli? Dobro, više nikad neću putovati s Dženis. Izgleda krajnje pometeno i kao pravi krivac. Nije čudo što su policajci postali sumnjičavi. (Priznajem da nam ni Mini nije baš pomogla.)

Policajci se značajno zgleđaju. Svakog trenutka će nam reći da će nas privesti ili da će pozvati federalnu policiju. Moram nešto da preduzmem, brzo. Ali šta? Misli, *misli*...

Tada mi sine ideja.

„Gospodo!“, uzvikujem. „Veoma mi je drago što smo vas sreli, jer želim da vas zamolim za jednu uslugu. Imam jednog mladog rođaka koji želi da postane policajac i bio bi vam zahvalan kad bi mogao da stažira kod vas. Sme li da vam se javi? Vi ste narednik Kapinski...“ Vadim telefon i počinjem da ukucavam ime, prepisujući ga s njegove značke. „Možda bi mogao da radi s vama kao pripravnik?“

„Postoje zvanični putevi za to, gospođo“, odgovara obeshrabrujućim tonom narednik Kapinski. „Recite mu da posesti naš veb-sajt.“

„Oh, ali lične veze su najvažnije, zar ne?“ Gledam ga nevino trepćući. „Jeste li slobodni sutra? Mogli bismo da se nađemo posle posla. Da! Čekaćemo vas ispred policijske stanice.“ Zakoračim ka Kapinskom, a on uzmiče. „On je veoma talentovan i pričljiv. Dopašće vam se. Pa, da se vidimo sutra, važi? Doneću kroasane, može?“

Narednik Kapinski izgleda krajnje užasnut.

„Možete da krenete“, mrmlja on, okrećući se. Za trideset sekundi on, njegov kolega i pas vratili su se u policijski auto i odjurili.

„Bravo, Beki!“, čestita mi Luk.

„Sjajno, dušo!“, kaže mama.

„Jedva smo se izvukli“, drhti Dženis. „Za dlaku. Moraćemo da budemo oprezniji.“

„Šta je to bilo?“, pita zbunjeno Luk. „Zašto ste izašli iz auta?“

„Dženis je morala da beži od ovih iz odeljenja za narkotike“, kažem, i gotovo mi dođe da se zakikoćem kad mu vidim izraz lica. „Vidi, objasniću ti usput. Hajdemo.“

DRUGO POGLAVLJE

Nestali su pre dva dana. Mogli biste reći: „Pa šta? Verovatno su samo otišli da se malo izluduju. Što se ne opustite i ne sačekate da se sami vrate kući?“ Zapravo, policija nam je upravo to i *rekla*. Međutim, nije sve tako jednostavno. Tarkvin je u poslednje vreme doživeo nešto nalik na nervni slom. Osim toga, on je veoma bogat i Brajs ga je u poslednje vreme uvlačio u „nezdravu praksu“, a Suz brine da bi to moglo da znači „uključio u sektu“.

Mislim, sve je to samo teorija. Zapravo, to je više različitih teorija. Da budem iskrena – a nikad to ne bih rekla Suz – potajno se nadam da bismo mogli otkriti da su tata i Tarkvin sve ovo vreme proveli u nekom kafiću u El-Eju koji radi non-stop. Suz, s druge strane, veruje da je Brajs već bacio Tarkvina u neki kanjon, pošto mu je prethodno počistio sve pare s računara. (Ona neće to da prizna, ali znam da upravo to misli.)

Sad nam je potreban nekakav red. Treba nam *plan*. Treba nam jedna od onih radnih tabli kakve imaju u policijskim

serijama, sa spiskovima i strelicama, i tatinom i Tarkvinovom slikom. (Zapravo, ne, ne to. Onda bi stvarno izgledalo kao da ih je neko ubio.) Ali treba nam *nešto*. Ovo putovanje je dosad prilično haotično.

Jutros je vladao opšti metež – dok smo se pakovali, a Suz predavala svoje troje dece na čuvanje dadilji Eli (dok smo mi na putu, ona će stanovati u našoj kući i brinuti se o svemu). Luk je još u zoru stigao s iznajmljenim kamionom-prikolicom. Onda sam probudila mamu i Dženis – spavale su svega nekoliko sati nakon što su doputovale iz Engleske – pa smo svi uskočili u auto i viknuli: „Za Vegas!“

Da budem *sasvim* iskrena, verovatno nismo morali da iznajmimo prikolicu. Zapravo, Luk je bio za to da idemo u dvoja kola. Ali ja sam tvrdila: moramo usput da se dogovaramo. Zato nam treba kamion-prikolica. Osim toga, kako da putujete po Americi bez prikolice? Upravo tako.

Od tada Suz neprestano na *Guglu* traži podatke o sektama, što mislim da ne bi trebalo da radi jer je to izbezumljuje. (Naročito kad je našla onu u kojoj ljudi boje lica i žene se životinjama.) Luk je uglavnom pričao telefonom sa svojim zamenikom Gerijem, koji je trenutno umesto njega na konferenciji u Londonu. Luk je vlasnik firme za kontakte s javnošću i trenutno ima gomilu obaveza, ali ih je sve odložio da bi mogao da nas vozi. Što je zaista divno i požrtvovano od njega i ja ću uraditi *isto* to za njega kad se ukaže prilika.

Dženis i mama razmenjuju mračne teorije o tome kako je tati pukao film i kako je otišao da živi u pustinji u ponču. (Zašto u ponču?) Mini je ponovila: „Kaktus, mama! KAKTUS!“; oko tri hiljade puta. A ja sedim i ćutim, milujem je po kosi i puštam misli da se vrte ukrug. Što, iskreno rečeno, nije naročito zabavno. Moje misli trenutno nisu baš najsjajnije.

Pokušavam da budem što pozitivnija i vedrija, zaista se trudim. Trudim se da razveselim sve ostale i da ne razmišljam o prošlosti. Ali kad god se malo opustim, opet me preplavljuje užasna griža savesti. Jer istina je: sve ovo se dešava zbog mene. Za sve sam *ja* kriva.

Polu sata kasnije zaustavljamo se kraj jednog restorana da doručujemo i da se priberemo. Vodim Mini u toalet, gde opširno pričamo o različitim vrstama sapuna i Mini zaključuje da mora da isproba sapun iz svih automata, što traje otprilike večno. Kad se konačno vratimo u restoran, zatičemo Suz kako stoji sama, zagledana u neki starinski plakat, i odmah se zaputim ka njoj.

„Suz...“, kažem milioniti put. „Slušaj. Izvini.“

„Zašto se izvinjavaš?“ Ona gotovo i ne diže pogled.

„Znaš. Zbog svega...“ Začutim, poprilično očajna. Ne znam šta više da kažem. Suz je moja najstarija, najdraža drugarica i nekad smo se savršeno razumele bez imalo napora. Međutim, sad se osećam kao da glumim u nekoj drami i da sam zaboravila tekst, a ona neće da mi pomogne.

Sve je krenulo naopako u poslednjih nekoliko nedelja, dok smo obe boravile u El-Eju. Ne samo između Suz i mene, već sve skupa. Ja sam izgubila glavu. Zanela sam se. Tako sam silno želela da postanem stilstkinja slavnih da sam se malo izgubila. Teško mi je da poverujem da sam koliko sinoć stajala na crvenom tepihu uoči premijere i shvatila koliko stvarno *ne želim* da budem u bioskopskoj sali sa svim tim zvezdama. Osećam se kao da sam živela u nekom mehuru, koji se sada rasprsnuo.

Luk to sve shvata. Sinoć smo dugo razgovarali i štošta raščistili. Ono što mi se desilo u Holivudu bilo je suludo,

rekao je. Preko noći sam postala slavna a da to uopšte nisam nameravala, i to me je uzdrvalo. Moji prijatelji i porodica mi neće zauvek prebacivati zbog toga, rekao mi je. Oprostiće mi.

Pa, možda mi je on oprostio. Ali Suz nije.

Najgore od svega jeste to što sam sinoć upravo pomislila da sve ide nabolje. Suz me je prosto molila da krenem na ovo putovanje, a ja sam joj obećala da ću zbog toga otkazati sve ostalo. Plakala je i rekla kako sam joj nedostajala, a ja sam osetila ogromno olakšanje. Ali sad kad sam tu, sve se promenilo. Ona se ponaša kao da me ne želi ovde. Neće da priča o tome; prosto zrači neprijateljstvom.

Mislim, *znam* da je zabrinuta zbog Tarkija, *znam* da moram da pokažem razumevanje za nju. Samo što mi... sve to teško pada.

„Kako god“, odgovara Suz nabusito. Zatim se, ne gledajući u mene, vraća za sto. Dok idem za njom, Dugonoga Kučka Ališa diže glavu i prezrivo me pogleda. Još uvek ne mogu da verujem da je i ona pošla s nama na ovo putovanje. Dugonoga Kučka Ališa, meni najomraženija osoba na svetu.

Trebalo bi da kažem Ališa Merel. Tako se sad zove, otkad se udala za Viltona Merela, osnivača čuvenog centra za jogu i rehabilitaciju *Zlatni mir*. To je ogroman kompleks s raznim kursovima i prodavnicom, i zaista sam ga zavolela. Pa, svi smo ga zavoleli. Dok Tarkvin nije počeo stalno da odlazi tamo i da se druži s Brajsom, i rekao Suz da je „toksična“, i iskreno, postao malo čudan. (Trebalo bi da kažem: malo čudniji. Stari Tarki nikad nije bio baš najnormalniji.)

Ališa je otkrila da su se oni zaputili u Vegas. Ališa je donekla hladnjak pun kokosove vode za prikolicu. Ališa je junakinja dana. Ali ja i dalje zazirem od nje. Ališa je bila moja *bête noire* još otkad sam je upoznala, pre dosta godina, pre nego što sam se udala. Pokušala je da mi uništi život, pokušala je

da uništi Lukov život, ponižavala me je kad god bi joj se ukazala prilika i navodila me da se osećam glupo i jadno. A sad kaže da je sve to prošlost i da treba to da zaboravimo i da idemo dalje. Ali, žao mi je, ne mogu da joj verujem, jednostavno ne mogu.

„Nešto sam razmišljala“, kažem, nastojeći da zvučim poslovno. „Treba da napravimo ozbiljan plan.“ Uzimam iz svoje torbe olovku i notes, napišem velikim slovima *PLAN* i stavljam papir na sto da ga svi vide. „Da utvrdimo činjenice.“

„Tvoj tata je odvuкао drugu dvojicu sa sobom u neku misiju vezanu za njegovu prošlost“, kaže Suz. „Ali ne znaš o čemu je reč, jer ga nisi pitala.“ Uz te reči dobacuje mi poznati, optužujući pogled.

„Znam“, kažem skrušeno. „Izvini.“

Trebalo je više da razgovaram s tatom. Kad bih mogla da se vratim u prošlost, sve bih radila drugačije, naravno da bih, *naravno* da bih. Ali ne mogu. Sve što sad mogu da uradim jeste da pokušam da se iskupim.

„Pa, da ponovimo ono što *znamo*“, kažem, trudeći se da ostanem vedra. „Grejam Blumvud je došao u Ameriku hiljadu devetsto sedamdeset druge. Putovao je po Americi sa svojim drugovima, trojicom Amerikanaca: Brentom, Korijem i Rejmondom. I išli su *ovim* putem.“ Razmotavam tatinu mapu i pobedonosno je stavljam na sto. „Dokaz A.“

Svi gledamo mapu po milioniti put. To je vrlo jednostavna auto-karta, stara i požutela, sa trasom iscrtanom crvenom olovkom. Zapravo nam i ne pomaže, ali svi gledamo u nju, za svaki slučaj. Pošto je s Tarkijem nestao moj tata, pretražila sam njegovu sobu i našla samo ovo i jedan stari časopis.

„Pa, moguće je da su krenuli ovim putem.“ Suz još uvek bulji u kartu. „El-Ej... Las Vegas... Vidi, išli su do Velikog kanjona...“

„Ali možda i *ne* idu tim putem“, kažem brzo, pre nego što ona zaključi da su tata i Tarki sigurno na dnu Velikog kanjona i da odmah moramo da odemo tamo helikopterom.

„Da li je tvoj otac od onih ljudi koji bi ponovo išao istim putem?“, pita Ališa. „Mislim, hoću da kažem, je li redaktivan?“

Redaktivan? Šta to znači?

„Pa“, nakašljam se. „Ponekad. Možda.“

Ališa mi stalno postavlja teška pitanja poput ovog. A onda pobedonosno zatrepće, kao da kaže: *Ne razumeš, zar ne?*

Osim toga, govori tihim, spokojnim tonom od kojeg se ježim. Ališa je potpuno promenila ponašanje iz vremena kad je bila nadmena predstavica za kontakte s javnošću u Londonu. Nosi trenerke i konjski rep, i koristi nju-ejdz izraze. Ali je nadmena kao i uvek.

„Ponekad ide istim putem, ponekad ne“, snalazim se. „Zavisi.“

„Beks, sigurno znaš još nešto“, kaže Suz nervozno. „Ispričaj mi ponovo o naselju kamp-prikolica. Možda si nešto propustila.“

Poslušno počinjem priču: „Tata je hteo da potražim njegovog starog druga Brenta. Kad sam otišla na njegovu adresu, otkrila sam da je Brent upravo iseljen iz svoje prikolice u naselju.“

Dok to pričam, osećam vrelinu i otpijam gutljaj vode. Tu sam najviše zabrljala. Tata me je stalno molio da obidem Brenta, a ja sam to neprestano odlagala jer... Pa, zato što je život bio tako uzbudljiv, a to mi je zvučalo kao neki dosadan posao koji treba da obavim za tatu. Ali da sam to uradila, da sam stigla tamo ranije, tata bi možda mogao da razgovara s Brentom *pre* nego što je on dobio nalog za iseljenje. Možda Brent tada ne bi otišao. Možda bi sve bilo drugačije.

„Tata nije mogao da poveruje u to“, nastavljam, „jer je mislio da je Brent bogat.“

„Zašto?“, pita Suz. „Zašto je mislio da je Brent bogat? Nije ga video, koliko, trideset godina? Četrdeset godina?“

„Ne znam. Ali očekivao je da Brent živi u raskošnoj kući.“

„I tako je tvoj tata otišao u El-Ej da vidi Brenta?“

„Da. Sigurno je bio u naselju prikolica. Očigledno su se nešto 'raspravljali.'“

„A to ti je ispričala Brentova ćerka.“ Ona malo zastane. „Rebeka.“

Obe začutimo. To je najčudniji deo priče. Ponovo vrtim taj film u glavi. Upoznavanje sa Brentovom ćerkom na stepeništu prikolice. Neprijateljstvo koje isijava iz nje poput vreline sa usijanog asfalta. Sećam se kako sam zbunjeno buljila u nju, misleći: *Šta sam ti uradila?* A onda, reči koje su me pokosile: „Sve se zovemo Rebeka.“ Još uvek ne znam šta je htela da kaže tim „sve“. Svakako nije imala nameru da mi to objasni.

„Šta je još rekla?“, pita nestrpljivo Suz.

„Ništa! Kazala je: 'Ako ne znaš, ja ti neću objašnjavati.'“

„Baš lepo.“ Suz prevrće očima.

„Pa, eto. Činilo mi se da mi nije baš naklonjena. Ne znam zašto.“

Ne dodajem da je rekla da imam „sladunjav glasić“, i da su poslednje reči koje mi je uputila bile: „Odjebi, princezo.“

„Uopšte nije pominjala Korija?“ Suz kucka olovkom po stolu.

„Ne.“

„Ali Kori živi u Las Vegasu. Tako da je možda tvoj tata otišao kod njega.“

„Da. Mislim da jeste.“

„Misliš?“, brecne se odjednom Suz. „Beks, treba nam nešto izvesnije!“

Lepo je to što Suz očekuje da ja znam sve odgovore. Ali mama i ja nemamo pojma ni kako se Kori i Rejmond

prezivaju, a kamoli nešto više. Mama kaže da ih je tata pominjao samo kad se prisećao tog svog putovanja, što se dešavalo jednom godišnje, za Božić, a ona ga nikad nije pažljivo slušala. (Čak je rekla i da je milion puta slušala o tome kako je u Dolini smrti bilo vrelo, i pitala ga zašto nisu lepo odseli u nekom hotelu sa finim bazenom.)

Ukucavala sam u *Gugl* „kori las vegas“, „kori grejam blumvud“, „kori brent“ i sve ostalo čega sam mogla da se setim. Nevolja je u tome što u Las Vegasu ima mnogo Korija.

„U redu.“ Ališa završava razgovor na mobilnom. „Hvala u svakom slučaju.“

Ališa telefonira svima koje poznaje, pokušavajući da sazna je li Brajs nekome rekao gde će odsesti u Las Vegasu. Međutim, do sada ni od koga nije ništa saznala.

„Ništa novo?“

„Ne.“ Ona duboko uzdahne. „Suz, osećam da sam te izneverila.“

„Nisi me izneverila!“, odgovara brzo Suz i steže Ališinu ruku. „Ti si anđeo.“

Ni jedna ni druga uopšte ne obraćaju pažnju na mene. Možda bi, u svakom slučaju, trebalo malo da predahnemo. Prисiljavam sebe da se prijateljski nasmešim i kažem: „Idem malo da protegnem noge. Mislim da je pozadi dvorište. Možete li da mi naručite vafle sa slatkim sirupom? I palačinke za Mini, i milkšejk od jagode. Hajde, dušo.“ Hvatam Mini za ruku i odmah se osećam utešeno. Bar me Mini bezuslovno voli.

(Ili će me bar bezuslovno voleti dok ne napuni trinaest godina i dok joj ne kažem da ne može da ide u školu u mikromini sukunjici, a onda će me mrzeti najviše na svetu.)

(O bože, to je za samo jedanaest godina. Zašto ne može zauvek da ima dve i po?)

TREĆE POGLAVLJE

Dok idem ka zadnjim vratima restorana, vidim mamu i Dženis kako izlaze iz toaleta. Dženis na glavi ima bele naočare za sunce, a Mini duboko uzdahne čim ih ugleda.

„Sviđa mi se!“, izgovara ona, upirući prstom. „Moliiiiiiiiim!“

„Dušo!“, kaže Dženis. „Hoćeš li da ti ih dam?“

„Dženis!“, uzvikujem užasnuto, dok ona pruža Mini naočare. „Nemojte!“

„Oh, nema veze“, smeje se Dženis. „Imam ih stotinu.“

Moram da kažem da Mini izgleda preslatko s velikim belim naočarima za sunce. Ali ne mogu dopustiti da to radi.

„Mini“, kažem strogo. „Nisi zahvalila. I ne smeš tek tako da tražiš tuđe stvari. Šta će sad jadna Dženis? Sada nema naočare!“

Naočare za sunce skliznu niz Minin nos i ona ih pridrži, duboko se zamislivši.

„Hvala“, kaže ona napokon. „Hvala, Venis.“ (Nije još naučila da kaže „Dženis“.) Ona zatim diže ruku, vadi iz kose ružičastu kariranu mašnicu i pruža je Dženis. „Venis mašna.“

„Dušice“, ne mogu da obuzdam kikut. „Dženis ne nosi mašnice za kosu.“

„Gluposti!“, odgovara Dženis. „Baš je lepa, Mini, hvala.“

Ona kači šnalu u svoju sedu kosu na kojoj mašnica smešno štrči, a mene odjednom preplavi nežnost prema njoj. Poznajem Dženis otkako znam za sebe i pomalo je luckasta – ali pogledajte samo: spremno je doletela u El-Ej, samo da bi pomogla mami. Sve nas zasmehava pričama o časovima aranžiranja cveća, vedra je i simpatična. (Osim kad se bavi zabranjenim supstancama, naravno.)

„Hvala što ste došli, Dženis“, kažem i zagrlim je najspretnije što mogu, s obzirom da joj „sigurnosni“ pojas s novcem štrči kao trudnički stomak s prednje strane bluze. Ona i mama nose identične pojaseve i ako mene pitate, izgledaju baš kao reklame za pljačkanje: *Ovde je novac*. Ali to ipak nisam rekla mami jer je već dovoljno izbezumljena.

„Mama...“ Okrećem se da zagrlim i nju. „Ne brini. Sigurno sam da je tata dobro.“

Međutim, mamina ramena su napeta i ona mi ne uzvraća zagrljaj. „Sve je u redu, Beki“, kaže ona nervozno. „Ali sve te tajne i zagonetke. Niko to ne bi poželeo, u mojim godinama.“

„Znam“, kažem saosećajno.

„Tata nije hteo da ti da ime Rebeka, znaš. *Meni* se svidelo to ime.“

„Znam“, ponavljam.

Ovaj razgovor smo vodile dvadesetak puta. To je bilo prvo što sam pitala mamu čim sam je ugledala: „Kako sam dobila ime Rebeka?“

„Po knjizi, znaš“, nastavlja mama. „Po knjizi Dafne di Morije.“

„Znam.“ Strpljivo klimam glavom.

„Tati se to nije dopalo. On je predložio da te krstimo Henrijeta.“ Mamina usna zadrhti.

„*Henrijeta*.“ Mrštim se. To ime mi nimalo ne priliči.

„Ali *zašto* nije hteo da te nazovemo Rebeka?“ pita mama kreštavim glasom.

Odjednom zavlada tišina i čuje se samo zveckanje dok se mama igra svojom bisernom ogrlicom. Srce mi se steže dok posmatram njene drhtave i nervozne prste. Tata joj je poklonio tu ogrlicu. To je antikvitet, iz hiljadu osamsto devedeset pete, i ja sam joj pomogla da je odabere, a ona je bila tako uzbuđena i srećna. Svake godine tata dobija VB – ono što mi nazivamo njegovim velikim bonusom – i troši ga tako što svakom od nas kupuje nešto lepo.

Zapravo, moj tata je stvarno sjajan lik. On još uvek dobija svoj VB, iako je u penziji, samo za neke konsultacije o osiguranju. Luk kaže da sigurno poseduje neko zaista zadivljujuće uskostručno znanje kad dobija tako visoke honorare. Ali on je tako skroman, nikad se ne hvali time. Uvek troši taj novac tako što nas časti i vodi na slavljenički ručak u Londonu. Takav je moj tata. Velikodušan. Pun ljubavi. Voli svoju porodicu. Sve ovo nimalo ne liči na njega.

Nežno hvatam maminu ruku i sklanjam je sa ogrlice.

„Pokidaćeš je“, kažem. „Mama, *molim te*, pokušaj da se opustiš.“

„Hajde, Džejn.“ Dženis utešno hvata mamu za ruku. „Idemo da sednemo i da pojedemo nešto. Znaš, ovde imaju 'beskrajnu kafu“, dodaje ona dok njih dve odlaze. „Dopunjavaju ti kafu iz termosaa kad god poželiš! Bez ograničenja! Sjajna ideja. To je mnogo bolje od svih onih kafa s mlekom i grandačina...“

Dok ona i mama nestaju iz vida, hvatam Mini za ruku i odlazim iza restorana. Čim izađem napolje osećam se bolje,